

Sygn. akt II C 688/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący SSO Mariusz Łodko

Protokolant sekr. sąd. Wioletta Powała

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2011r. w Warszawie

sprawy z powództwa **I. B. (1), I. B. (2), A. S. i G. U.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa**

o odszkodowanie

1. oddała powództwo;
2. zasądza na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa od powodów I. B. (1) kwotę 1 800,00 (tysiąc osiemset) złotych, I. B. (2) kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych, A. S. kwotę 3 600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych i G. U. kwotę 900,00 (dziewięćset) zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego.

II C 688/10

UZASADNIENIE

A. S., I. B. (2), I. B. (1) i G. U. 12 lipca 2011 r. wnieśli pozew przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanego przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.733.500,00 zł, z czego kwoty 816.600,00 zł tytułem odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość oraz kwoty 916.900,00 zł tytułem utraconych korzyści z wywłaszczonych nieruchomości za okres od dnia 10 grudnia 1999 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazali, że Wojewoda (...)orzeczeniem z dnia 29 października 1948 r. (znak: (...)) stwierdził, że nieruchomość ziemska, stanowiąca własność W. U. (1), o łącznej powierzchni 44,60 ha, położona we wsi C., gmina K., powiat (...)zgodnie z art. 2 ust 1 lit. E dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r., Nr 3, poz. 13) przeszła z mocy prawa na własność Skarbu Państwa. W dniu 21 grudnia 1948 r. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych orzeczeniem (znak: (...)) utrzymał w mocy orzeczenie Wojewody (...)wywłaszczając W. U. (1) z w/w nieruchomości.

Decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 stycznia 2006 r. (znak (...)), na podstawie art. 158 § 2 w zw. z art. 156 §1 pkt 2 i § 2 k.p.a. stwierdził wydanie z naruszeniem prawa zaskarżonej decyzji wywłaszczeniowej Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 grudnia 1948 r. (znak: (...)). Minister Rolnictwa i (...)decyzją z dnia 21 marca 2006 r. (znak (...)) utrzymał w/w decyzję w mocy.

Pismem procesowym z dnia 22 września 2010 r. wskazano wartość przedmiotu sporu w stosunku do każdego z powodów, którzy domagają dochodzonej pozewem kwoty w częściach: A. S. w 1/2 części (866.750,00 zł), I. B. (2) w 1/8 części (216.687,50 zł), I. B. (1) w 1/4 (433.375,00 zł) i G. U. w 1/8 części (216.687,50 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Właścicielem nieruchomości położonej we wsi C., gmina K., powiat (...) był W. U. (1). Obecnie stanowią ją działki nr (...), część nieruchomości nr (...) w obrębie D. oraz część działki nr (...) w obrębie D.. Nieruchomość ta była objęta działaniem dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r., Nr 3, poz. 13).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 10 września 1992 r. spadek po W. U. (1) nabyli A. U. (1), A. S., I. B. (2) oraz W. U. (2) w 1/4 części. Spadek po A. U. (1) nabyli A. S. i J. S. po 1/2 części.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 15 marca 1993 r. spadek po W. U. (2) nabyli A. U. (2) i G. U..

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 4 grudnia 2002 r. spadek po A. U. (2) nabył G. U..

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 24 czerwca 2008 r. spadek po J. S. nabyła I. B. (1) w całości.

Powodowie są spadkobiercami wywłaszczonego odpowiednio w częściach: A. S. w 1/2 części, I. B. (2) w 1/8 części, I. B. (1) w 1/4 części i G. U. w 1/8 części.

.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Ostateczną decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, utrzymującą w mocy decyzję z dnia 24 stycznia 2006 r. (znak (...)), wydano w dniu 21 marca 2006 r. (znak (...)). Stwierdzono w niej nieważność orzeczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 grudnia 1948 r. Niniejsza decyzja została doręczona I. B. (2) w dniu 27 marca 2006 r., J. S. w dniu 27 marca 2006 r., a G. U. w dniu 11 kwietnia 2006 r. Decyzja wobec G. U. stała się ostateczna najpóźniej w kwietniu 2006 r.

Zgodnie z brzmieniem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r. „Do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 1 września 2004 r., której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a.” (sygn. akt: III CZP 112/10). Zgodnie z art. 160 § 1 k.p.a. stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie odszkodowawcze roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba, że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie.

Roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo decyzja, w której organ (art. 160 § 6 k.p.a.).

Przepis art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stwierdza, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem

polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Złożenie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wstrzymało biegu przedawnienia z art. 160 § 6 k.p.a. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., sygn. akt: I CKN 63/01). Zgodnie więc z przedstawionym stanem faktycznym początek biegu przedawnienia rozpoczął się najpóźniej w stosunku do G. U. w kwietniu 2006 r. i termin trzyletni przewidziany w tym przepisie upłynął przed złożeniem pozwu z dnia 12 lipca 2010 r. przez pozwanych.

Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 31 marca 2011 r. III CZP 112/10 stwierdził również, że: „Jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed dniem wejścia w życie Konstytucji, odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby ich utrata nastąpiła po wejściu w życie Konstytucji”.

A zatem roszczenie w zakresie utraconych korzyści, zgodnie z dyspozycją art. 160 § 1 k.p.a. pozbawione jest podstaw prawnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak sentencji.